

„Перачката“ и пр. и пр. живота е тжй банален, тжй безцветен, тжй изсмукан, само за да се прилепи към некой любим ландшафт или чувство на автора им . . . , че аз, който съм те следил така внимателно немога да едно определение на твоя индивид. Ти не си възсждад *в себе си* този живот. Така аз мисля.

Хай да ти недраща вече, че го и поприкалих, — ще чакам от теб писмо.

Пиши с кого се срещаш, как работиш и вжобще всичко на около ти що е.

Без точна дата. 1900 г.

Вземам де ти пиша не твърде при благоприятно настроение. — Вжрнахме се с Христа от един приятел, гдето моя брат юнашки спори с вашите социалисти. Ти знаеш моето мнение за вашите приятели. Но сега ми испжква пред очи един много интересен тип, от тия приятели, който впрочем и преобладават в редовете на тая партия. — Не един път съм виждал млади хора, които вместо да се заловят с себеуспявжршенствование, да помислят за некакъв дълг, който са длжжни да сторят пред обществото, заседат под сенка на социалистическия „Идеал“ преди всичко успокоявайки се с тая си полукултурна наука и в сжщото време без да правят нещо, говорят на недосегаема висота в името на бждащето! Този пуст, горд и с сжвсем ограничени понятия, за всичко човек ми испжква пред очи особено ясно сега и аз ще се постарая да го искарвам в една идилия с всичките му олимпийски замашки. Разбира се не мисля нито фейлетон, нито карикатура да пиша.

Впрочем ти нема да споделиш моето схващание за тия хора и нема за какво да ти разправам. Пжк и в писмата си да споря против социализма с теб не искам, защото ще го вземеш, може би, че искам да те вжзгечтисвам. Не, щом се сещаш на топло в техата среда и не мжрдай от там . . . Мен е приятно само да видя, че социалистите капитулираха, както в литературната критика, тжй и в „марксихеската белетристика“. И една такава жалка капитулация в литер, критика, както завжршиха те с статиите за поезията, беше в